

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Saras Energía SA / Administración del Estado

(Sprawa C-561/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2012/27/UE – Artykuł 7 ust. 1, 4 i 9 – Artykuł 20 ust. 4 i 6 – Wspieranie efektywności energetycznej – System zobowiązujący do efektywności energetycznej – Inne środki z dziedziny polityki – Krajowy fundusz efektywności energetycznej – Ustanowienie takiego funduszu jako głównego środka wykonania zobowiązań w zakresie efektywności energetycznej – Obowiązek wnoszenia składek – Wyznaczenie stron zobowiązanych – Dystrybutorzy energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii)

(2018/C 352/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saras Energía SA

Strona pozwana: Administración del Estado

przy udziale: Endesa SA, Endesa Energía SA, Endesa Energía XXI SLU, Viesgo Infraestructuras Energéticas SL, Hidroeléctrica del Cantábrico SAU, Nexus Energía SA, Nexus Renovables SLU, Engie España SL, Villar Mir Energía SL, Energya VM Gestión de Energía SLU, Estaciones de Servicio de Guipúzcoa SA, Acciona Green Energy Developments SLU, Fortia Energía SL

Sentencja

- 1) Artykuły 7 i 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie regulacji krajowej dotyczącej wprowadzenia, jako głównego sposobu wykonywania obowiązków w zakresie oszczędzania energii, systemu wpłacania rocznych składek na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej, pod warunkiem że, po pierwsze, taka regulacja zapewnia poziom oszczędności równoważny z tym, jaki zapewniają systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej, które mogą zostać wprowadzone na mocy art. 7 ust. 1 tej dyrektywy, a po drugie, że spełnione są wymogi wynikające z art. 7 ust. 10 i 11 tej dyrektywy, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 7 dyrektywy 2012/27 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, które nakłada obowiązki w zakresie oszczędzania energii tylko na niektóre określone przedsiębiorstwa energetyczne, pod warunkiem że wyznaczenie tych przedsiębiorstw jako stron zobowiązanych opiera się rzeczywiście na wyraźnie określonych, obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – TGE Gas Engineering GmbH – Sucursal em Portugal / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-16/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Odliczenie podatku naliczonego – Powstanie i zakres prawa do odliczenia podatku]

(2018/C 352/05)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TGE Gas Engineering GmbH – Sucursal em Portugal

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuły 167 i 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., oraz zasadę neutralności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby organ podatkowy państwa członkowskiego uznał, iż spółka, która ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim, oraz posiadany przez nią w pierwszym z tych państw oddział stanowią dwóch odrębnych podatników, z tego powodu, że każdy z tych podmiotów ma inny numer identyfikacji podatkowej, oraz aby organ ten odmówił z tego powodu oddziałowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) na podstawie not debetowych wystawionych przez zgrupowanie interesów gospodarczych, którego członkiem jest wspomniana spółka, a nie jej oddział.

(¹) Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Austria) – VTB Bank (Austria) AG / Finanzmarktaufsichtsbehörde

(Sprawa C-52/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2013/36/UE – Artykuły 64, 65 i 67 – Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 – Artykuł 395 ust. 1 i 5 – Nadzór nad instytucjami kredytowymi – Uprawnienia nadzorcze i uprawnienia do nakładania sankcji – Limity dużych ekspozycji – Przepisy państwa członkowskiego przewidujące nałożenie odsetek w przypadku przekroczenia owych limitów – Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 – Artykuł 48 – Rozdział kompetencji między Europejski Bank Centralny (ECB) i organy krajowe – Formalnie wszczęta procedura nadzorcza]

(2018/C 352/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VTB Bank (Austria) AG

Strona przeciwna: Finanzmarktaufsichtsbehörde

Sentencja

1) Artykuł 64 i art. 65 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE, oraz art. 395 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, na mocy którego w przypadku przekroczenia limitów dużej ekspozycji przewidzianych w art. 395 ust. 1 owego rozporządzenia odsetki wyrównawcze są nakładane na instytucję kredytową automatycznie, nawet jeśli spełnia ona sformułowane w art. 395 ust. 5 rzeczonego rozporządzenia przesłanki zastosowania wyjątku polegającego na dopuszczeniu przekroczenia wspomnianych limitów.